

נערת יולי

בחברה שלו, המבוגרת, אבל היתה לי מג' טליות אחרת. ברגע שזה נגמר, חזרתי לי חברה צעירה.

★ ★ ★

כוח ונימוכיו שיהיה

אלה שפירא, ילדה פרובלמטית, אימת המורים, אשה קטנה בתלבושת אחידה של בית-ספר תיכון, אבל תלמידה מצויינת. חוץ מדקדוק, לא אשמה. המורים אשמים. לא למדתי דיקדוק בחיים. היה להם שאנס להכניס לי את זה לראש. חוץ מזה, הי' תעודה שלי היא בסדר גמור. לא יותר רעה משלהרבה אחרים.

דים. אני תמיד הייתי אחד הבנים. הייתי באה רכובה על מטאטא וצועקת. נורא רציתי או להיות בלונדית עם שיער ארוך עד הריצפה ועיניים כחולות עמוקות. אחר כך היינו משחקים בשודדים ופירטים והכל. תמיד הייתי בן. נורא אוהבת לשחק בנים. נורא רציתי להיות בן. בכיתי למה אני לא ילד. לא רציתי ללבוש הצאית. תמיד במכנסים. השתתפתי בכל משחקי הבנים. טיפוס על עצים, רוגטקות, דודס, אחרי-כך חסמבה.

«בבית הייתי נתונה כל הזמן במשטר קפדני. כשרציתי ללכת לצופים, בכתה הי', התנגדו לזה בבית. הייתי הולכת לישון תמיד ב-8. לא עלה בדעתי כלל שאפשר ללכת לישון יותר מאוחר. פעם, בכתה ז', הרשו לי לשחק יותר מאוחר, קצת אחרי

אקטיבית

8, ראיתי או בפעם הראשונה את השקיעה בקייץ. הייתי מאושרת. «מכתה ח' עד הששית הייתי בצ'פים. צופי הקהילה. הדרכתני ואהבתי את זה נורא.

«אחרי-כך באה המלחמה. אבא היה מג'ד, נדמה לי שבגבעתי. לא יודעת. לא היה בבית. הרבה לא ראינו אותו. אחרי-כך עברנו לגור בשיכון הקצינים. הייתי אז בת ארבע. לדיננו היה שדה ענקי, אפילו בריכות השקאה ופרדס ערבי. את רוב הזמן היינו מבלים בשדה, או הולכים לקטוף תותים, אצל הזקנה הערבייה.

«הקפיטנים האמיצים היה הסרט הראשון שראיתי. בגיל שמונה. היה הסרט הראשון

בחברה
ליטוש סופי

ברחוב
תחנה להרפתקה

בדרך לגימנסיה
אימת המורים

אולי מפני שההררכה נתנה לי שליטה בבני אדם. אבל לא השתלכתי בחברה. זאת לא הפעם הראשונה. גם בבית-הספר העממי הייתי מאוד לא אהודה. ישבתי בצד, לא הופעתי לפגישות כתה, בחלקו מפני שזה לא התאפשר לי מבחינת הבית. הייתי נתונה למצבי רוח. לא היו לי חברות בבית-הספר. באופן יוצא מן הכלל היתה חברה אחת. היא היתה עילוי. אחרי זמן קצר הסתכסכנו על הרקע מי יגיד ומי יקבע.

«בצופים לא נהניתי מריקודים. לא הייתי מסוגלת לשיר. פרצתי הרבה מיסגרות, גם בהופעה. לא היה שום דבר קיצוני, שום דבר שיש בו כדי לפגוע. הבנות דרשו שאעזף מהשיכבה. לפני שחזרת החברים עמדה להתכנס ולהחליט בענייני, אמרתי: שלום, רבותי! אבל זאת היתה זריקה. אני לא הייתי עוזבת.

«הלכתי אז עם מדריך בצופים, שהיה גם מרכז הקן. הוא היה מבוגר ממני בשלוש שנים. הייתי הבת הראשונה שהיה לה חבר מבוגר בשיכבה. הוא היה בא לקחת אותי מהפעולות עם מכונת. יצאתי

והאחרון שבכיתי בו. מאז אני בוכה רק מכעס. לא כעס ממש. אלא כשאני כועסת ויודעת שאיני יכולה לשנות את הדבר ש' מכעיס. מאולת יד. זה קורה לעיתים קרו-בות. זה הרגש היחיד שלי יכולה להשתלט עליו. אני כעסנית מטבעי. מתפרצת הרבה. על דברים קטנים. יכול להיות שטויות, כמו ספר שמונעים ממני לקרוא, חולצה שמונעים ממני להחליף. זה יכול להיות גם איצוק שנעשה לי, אפילו כשאני יודעת שאני הבאתי למצב זה.

«זכרון חשוב: בכתה ג' שיחקנו באבא ואמא. אחרי-כך בנסיעה שבוייה ואבירים הי' באים רכובים על סוסים וכמובן גם שוד-

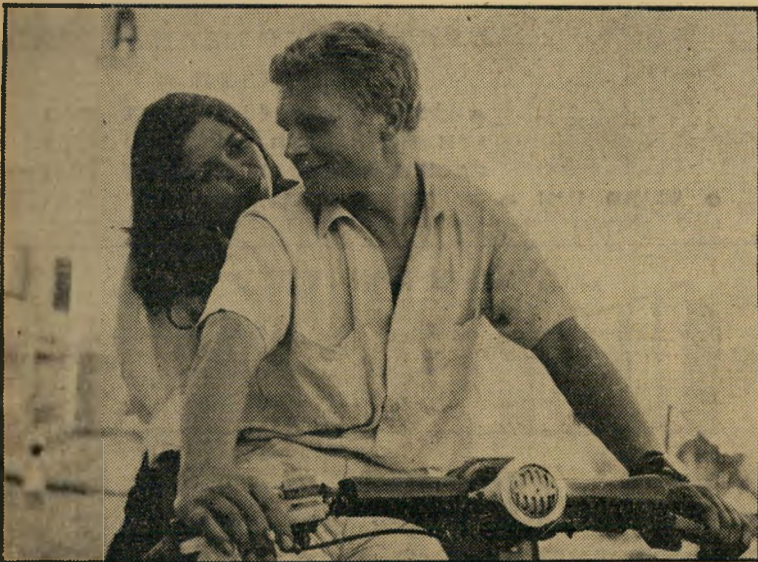
בחדרה

לא מתאים לחסנות

מה היא רוצה להיות? לא יודעת? בכל אופן, התוכניות לא יושפעו עליי אף אחד. עדיין אין תוכניות יציבות. הן משתנות בהתאם לתהומי ההתעניינות המשתנים. תחום אחד של עניין — קולנוע. או עתור נאות. לא חשוב. אבל כל עבודה שאעשה חייבת לתת סיפוק, אחרת לא אחזיק מעמד יותר מיומיים. «בינתיים חשוב לגביה לא מי אומר, אלא מה הוא אומר, כך היא אומרת. ספר שנורא השפיע עליה היו פואמות הקסנות של בולדויר. שנה שלמה התפעלה מבלי לשים לב לשם. קראה לו בולדויר. לא טרחה אפילו לזכור. «לא ידעתי מי זה — רק אחרי-כך גילה אבא את הספר ואמר: זה השם וזה האישי. אז קראתי את פרחי הרע».

אלה זו עוברת עתה ליטוש אחרון לקראת הפרידה ממעמד של קטינה. עושים לה זאת בקורס לטיפוח החן והיופי. מלמדים אותה כיצד להיות דמות כפי שרצתה להיות, אבל לא ידעה איך. משלימים את נימוסי השולחן שלה, מורים לה מה ללבוש, מתי ואיך. מסתתרים, מקציעים, מבריקים — עד שתתי אים למסגרת הרצויה.

מה ישאר אחרי כל זה מנערת החופש הגדול?

עם הארדי קריגר על קטנוע
נבזי רק לקחת כסף